

דף מה.

עין משפט ה.ו.

או"ח סימן תמב סעיף ז

ז. בצק שנמצא בסדקי הכלים כגון בעריבה שלשין בה ר בצק, אם יש בו כזית במקום אחד חייב לבער ש ואם אין בו כזית חמץ במקום אחד אם הוא עשוי לחזק ה סדקי הכלי או לסתום בו נקב בטל א ואם לאו ב חייב לבער.

דף מה:

עין משפט א.

או"ח סימן תמב סעיף יא

יא. יב. עריכות שלשין בהם חמץ, אין לסמוך ע"ז שרוחצים אותם בחמין ג ומנקרין החמץ שבהם כי א"א לנקרן שלא ישאר בין הכל כזית והכלי מצרפו ד וע"כ צריך ליתנם במתנה לא"י עד לאחר הפסח ה או

- ר. אך לא לשין בה כל השנה כולה, אבל בלשין בה כל השנה כולה. עיין בסעיף י"א.
- ש. ואפי' שמבטל אותו אפ"ה כיון שחשיב לא בטל. כה"ח אות ע"ב מרש"י. ואם אינו יכול לחטט אחריו לבערו יטיח עליו בטיט.
- ת. דבעשוי לחזק בטל לגבי העריבה.
- א. ולא שייך לומר הכלי מצרפו דכיון שעשוי רק לחזק בטל כולו לגבי הכלי, והיינו שבטלו בפועל. כה"ח אות ע"ו.
- ב. דהיינו שלא עשוי לחזק הכלי חייב לבער, ודוקא כשיש בין הכל כזית שאז הכלי מצרפו, וי"א דאפי' אין בו כזית אם אין עשוי לחזק חייב לבערו, כ"כ המ"א בס"ק י'. כה"ח אות ע"ז.
- ג. וכאן איירי להצניען. ט"ז ס"ק ט'. ומש"כ דא"א לנקרן לאו דוקא, אלא דרוב הפעמים א"א לנקרן ע"כ יש להחמיר וליתנן במתנה לעכו"ם לפני פסח. ט"ז שם.
- ד. דלא עשוי כאן לחזק וע"כ הכלי מצרפו.
- ה. ולא שיאמר לגוי בפירוש קח אותם עד אחרי הפסח, אלא יתנם לו במתנה גמורה בלי שום תנאי כמ"ש בסי' תמ"ח סעיף ג'. ואחר הפסח יחזור ויטלן ממנו. מ"א ס"ק י"ז. ואף שבכל מקום מתנה ע"מ להחזיר הוי מתנה חוץ מקידושי אשה, לגבי חמץ החמירו משום הערמה.

לטוחן בטיט.

הגה: מפה שהיתה מונחת על שק קמח לא מהני לה ניעור, וצריכה כיבוס^י כדי להשתמש עליה בפסח.

עין משפט ב.ג.ד. או"ח סימן תמב סעיף ח

ה. ט. היה חצי זית בבית וחצי זית בעליה, או חצי זית באכסדרה וחצי זית בבית כיון שהם דבוקים בכותל אינו חייב לבער אלא מבטלו בלבו.

עין משפט ה. או"ח סימן תמב סעיפים ב. ט.

ב. הפת שנתעפשה ונפסלה מאכילת הכלב אינו חייב לבערה^ז.

ט. י. חמץ שנתעפש קודם זמן איסורו ונפסל מאכילת הכלב^ח או ששרפו באש קודם זמנו ונחרך עד שאינו ראוי לכלב^ט או שיחד אותו לשיבה^י

ו. ולא מספיק הדחה בעלמא שאדרכא הבצק נדבק בה יותר, ע"כ צריך כיבוס בחמץ ובורית. מ"א ס"ק י"ט.

ז. מברייטא שם דף מ"ה. אבל אם לא נפסלה רק מאכילת אדם חייב בביעור מן התורה. כה"ח אות כ"ו. ודוקא אם היה אוכל אדם צריך שיפסל מאכילת הכלב, אבל אם לא היה מעולם אוכל, מספיק שיפסל מאכילת אדם והוי חמץ נוקשה כיון שמעולם לא היה שם אוכל עליו. כה"ח אות כ"ז.

ח. אכל אם לא נפסל קודם זמן איסורו רק מאכילת אדם ואח"כ נפסל גם מאכילת הכלב חייב לבער, כיון דבזמן הביעור היה ראוי לכלב. כה"ח אות צ'.

ט. ודוקא קודם זמנו אבל לאחר זמנו לא פקע ליה איסורו עד שישרוף אותו לגמרי. כ"כ הב"י בשם הר"ן, ואף דבשאר איסורים כל שאינו ראוי לאכילת אדם מותר שאני חמץ דאפי' אינו ראוי לאכילת אדם מ"מ ראוי לחמץ בו עיסות אחרות וע"כ צריך שיפסל מאכילת הכלב. כה"ח אות צ"ג.

י. ואין חילוק בין חמץ לשאור, כ"כ הרמב"ם בפ"א והמ"מ שם דלא כהראב"ד כ"כ המ"א, אבל הפר"ח כתב דהעיקר כהראב"ד דשאור אפי' שנפסל מאכילת הכלב חייב לבער לפי שראוי לשוחקו ולחמץ בו כמה עיסות, אלא א"כ יחדו לשיבה וטח בפניה בטיט אז בטל. כה"ח אות צ"ד.

י. ואפי' לא נפסל מאכילת הכלב, שם. ובעינן תרתי יחדו לשיבה וטח אותו בטיט, והב"ח כתב דאם טחו בטיט אפי' לא יחדו לשיבה בטל בזה.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 0584150477 או 02-5712225 email: minchat.aaa@gmail.com

וטח אותו בטיט, מותר לקיימו בַּפסח.

עין משפט ז.ז. אר"ה סימן תמב פעיף א

א. תערובת חמץ עוברים עליו ל משום "בל יראה ובל ימצא" אם התערובת הוא מדבר הנאכל מ, אבל דבר שיש בו תערובת חמץ

ב. ומותר בהנאה, טור. אבל באכילה אסור דכיון שאוכל אותו מחשיב אותו, מ"מ אין חיוב באכילתו דאין זה אכילה ראויה. כה"ח אות צ"ט.

ל. ממשנה פסחים דף מ"ב וכרבי אליעזר וברייתא שם בדף מ"ה וכרבי נתן, ואין לוקין עליו אע"פ שעבר בב' לאוין משום שלא עשה מעשה, אבל מכין אותו מכת מרדות. רמב"ם פ"א הלכה ג'. ואינו לוקה אלא א"כ קנה חמץ בפסח או חימצו כדי שיעשה בו מעשה, אבל היה לו חמץ קודם הפסח והגיע הפסח ולא ביערו אלא הניחו ברשותו אינו לוקה. כה"ח אות א'.

מ. ועל חמץ נוקשה אין עוברים עליו, מ"מ לכתחלה אסור להשהותו בפסח, ואם שהה אותו אינו נאסר אחר הפסח, כמ"ש בס"י תמ"ז סעיף י"ב. ואין לאו באכילת תערובת חמץ רק באכל כזית חמץ בכדי אכילת פרס, וא"כ בעינן לעבור על התערובת שיהיה בו כזית בכדי אכילת פרס אם יאכל אותו, וכך פסק הרמב"ם בפ"א, וכן עיקר, אף שיש גאונים הסוברים שאפי' בפחות מכזית בכדי אכילת פרס ג"כ עובר על ב"י וב"י. ויש מפרשים שגם להרמב"ם אף שאינו עובר על אכילתו אם אין כזית בכדי אכילת פרס, מ"מ כיון שיש שם כזית חמץ עובר על קיומו, וכ"כ מר"ן בכ"מ דלענין זה לא שנו אם יש בו כזית בכדי אכילת פרס או לא, וכן היא הסכמת הפוסקים.

וכל זה בתערובת במין בשאינו מינו שאינו בטל ברוב מן התורה לדעת הסוברים דטעם כעיקר דאורייתא, אבל במין במינו כגון קמח מתבואה חמוצה שנתערב בקמח תבואה שלא נתחמצה דמן התורה ברובא בטל ומותר לאכלו כ"ש דמותר להשהותו מן התורה, רק מדרבנן אסור לשהותו שמא יבא לאכול ממנו בפסח. ומ"מ אם עבר ושהה אותו מותר לאחר הפסח אפי' באכילה כיון שלא עבר על ב"י וב"י. כה"ח אות ג'.

אם בישראל או כבש בפסח בכלי שאינו בן יומו מחמץ, כתב הח"א דצריך לבער, וכתב עליו הכף החיים באות ה' דזה לדעת האוסרים טעם לפגם בפסח כמ"ש בס"י תמ"ז סעיף יו"ד בהרמ"א, אבל לדעת מר"ן השו"ע מותר אפי' באכילה. כה"ח שם אות ה'.

ואינו ראוי לאכילה ב מותר לקיימו בפסח ט.
תחבושת וכדומה שנתן לתוכו חמץ מותר לקיימה ע בפסח שהרי נפסד
צורת החמץ.

- ג. כתב הטור דכל דבר שאין אסור באכילה מן התורה מותר לערבו לכתחלה ולהשהותו בפסח, וכ"כ הסמ"ק, אבל התוס' בריש פסחים כתבו דאסור גם בזה דלא פלוג רבנן, וכתב המ"א בס"ק א' דכך היא דעת השו"ע. וכתב הכף החיים לעיין בסי' תמ"ז ובאות רמ"א ובמה שכתב שם, ע"ש אות ו'.
- ובמין במינו אפי' לח בלח בפחות מששים מותר לקיימו שמן התורה בטל ברוב. וחמץ שהוא מעמיד, אפי' בדיעבד אסור אחר הפסח. כה"ח אות ז' ממ"א.
- ס. ולא גזרינן שמא יבא לאכול ממנו כיון שאינו ראוי לאכילה כלל, משא"כ בחמץ נוקשה שמ"מ ראוי לאכילה ע"י הדחק ע"כ אסור להשהותו. כה"ח אות ט"ז.
- ע. אבל באכילה אסור כמ"ש בסעיף ד'. וכל דבר שמותר לקיימו בפסח מותר ליהנות ממנו בפסח כגון למוכרו לעכו"ם או שאר מיני הנאות. כה"ח אות כ"ג.